Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

9. juuni 2022*

Eelotsusetaotlus – Tolliliit – Ühenduse tolliseadustik – Määrus (EMÜ) nr 2913/92 – Artikkel 29 – Tolliväärtuse määramine – Tehinguväärtus – Artikli 29 lõike 1 punkt d – Mõiste „seotud isikud“ – Artikkel 31 – Tolliväärtuse määramisel riigisiseses andmebaasis sisalduvate andmete arvessevõtmine – Määrus (EMÜ) nr 2454/93 – Artikli 143 lõike 1 punktid b, e ja f – Olukorrad, kus isikuid peetakse seotuks – Artikkel 181a – Kahtlus deklareeritud hinna tõelevastavuses

Kohtuasjas C-599/20,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Lietuvos vyriausiasis administracinis teismase (Leedu kõrgeim halduskohus) 3. novembri 2020. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 13. novembril 2020, menetluses

„Baltic Master“ UAB

versus

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

menetluses osales:

Vilniaus teritorinė muitinė,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president A. Prechal, kohtunikud J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (ettekandja) ja M. L. Arastey Sahún,

kohtujurist: N. Emiliou,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikku menetlust ja 17. novembri 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– „Baltic Master“ UAB, esindaja: *advokatė* D. Aukštuolytė,

* Kohtumenetluse keel: leedu.

– Leedu valitsus, esindajad: K. Dieninis, S. Grigonis ja V. Kazlauskaitė-Švenčionienė,

– Tšehhi valitsus, esindajad: O. Serdula, M. Smolek ja J. Vláčil,

– Eesti valitsus, esindaja: N. Grünberg,

– Hispaania valitsus, esindaja: J. Rodríguez de la Rúa Puig,

– Prantsuse valitsus, esindajad: G. Bain, A.-L. Desjonquères, D. Dubois ja C. Mosser,

– Madalmaade valitsus, esindajad: K. Bulterman ja A. Hanje,

– Euroopa Komisjon, esindajad: F. Clotuche-Duvieusart ja J. Jokubauskaitė,

olles 20. jaanuari 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab seda, kuidas tõlgendada nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1992, L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 82/97 (EÜT 1997, L 17, lk 1; ELT eriväljaanne 02/08, lk 179) (edaspidi „ühenduse tolliseadustik“), artikli 29 lõike 1 punkti d ja artikli 31 lõiget 1 ning komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted määrusele nr 2913/92 (EÜT 1993, L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3), mida on muudetud komisjoni 8. jaanuari 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 46/1999 (EÜT 1999, L 10, lk 1; ELT eriväljaanne 02/09, lk 65) (edaspidi „rakendusmäärus“), artikli 143 punkte b, e ja f.

2 Taotlus on esitatud „Baltic Master“ UAB ja Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijose (Leedu Vabariigi rahandusministeeriumi haldusalas tegutsev tolliamet) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab teatavate imporditud kaupade tollivääruse määramist.

Õiguslik raamistik

Ühenduse tolliseadustik

3 Ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõiked 1 ja 2 sätestavad:

„1. Imporditud kauba tolliväärtus on tehinguväärtus ehk ekspordiks ühenduse tolliterritooriumile müüdud kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, mida on vajaduse korral korrigeeritud vastavalt artiklitele 32 ja 33, tingimusel et:

[…]

d) ostja ja müüja ei ole teineteisega seotud või kui ostja ja müüja on seotud, siis on tehinguväärtus tollivääruse aktsepteeritav lõike 2 alusel.

2. a) Lõike 1 kohaldamisel tehinguväärtuse aktsepteeritavust kindlaks määrates ei ole asjaolu, et ostja ja müüja on teineteisega seotud, iseenesest piisav põhjus tehinguväärtuse aktsepteerimata jätmiseks. Vajaduse korral uuritakse müügiga seotud asjaolusid ja tehinguväärtus aktsepteeritakse, kui ostja ja müüja seotus ei ole mõjutanud hinda. Kui tollil on deklarandi poolt antud või mõnel muul viisil saadud teabe põhjal alust arvata, et ostja ja müüja seotus on avaldanud mõju kauba hinnale, peab toll esitama oma väited deklarandile, kellele antakse vastuväidete esitamiseks piisav võimalus. Deklarandi taotlusel esitab toll oma väited kirjalikult.

b) Seotud isikute vahelise müügitehingu korral aktsepteeritakse tehinguväärtus ning kauba väärtus määratakse vastavalt lõikele 1, kui deklarant tõendab, et see väärtus on väga lähedane ühele samal ajal või ligikaudu samal ajal määratud järgmistest väärtustest:
   i) tehinguväärtusele ühendusse eksporditud identsete või sarnaste kaupade müügil ostja ja müüja vahel, kes ei ole ühelgi juhul seotud;
   ii) identsete või sarnaste kaupade tolliväärtusele, nagu on määratud artikli 30 lõike 2 punktis c;
   iii) identsete või sarnaste kaupade tolliväärtusele, nagu on määratud artikli 30 lõike 2 punktis d.

   Eespool nimetatud kriteeriumide rakendamisel tuleb asjakohaselt arvestada tõendatud erinevusi kaubanduslikus tasemes, koguses, artiklis 32 loetletud elementides ja kuludes, mida müüja kannab seoses müügitehingutega, mille puhul ta ei ole ostjaga seotud, kui ta selliseid kulusid ei kannaks seoses müügitehingutega, mille puhul ta on ostjaga seotud.

c) Punktis b esitatud kriteeriume kasutatakse deklarandi algatusel ja üksnes võrdluseks. Nimetatud punkti alusel ei või määrata tuletatud väärtust.“

4 Ühenduse tolliseadustiku artikkel 30 näeb ette:

„1. Kui tolliväärtust ei ole võimalik määrata artikli 29 alusel, siis tuleb selle määramiseks kohaldada lõike 2 punktidest a, b, c ja d järjestuses esimest punkti, mille alusel saab tolliväärtust määrata, arvestades et deklarandi taotluse korral muudetakse punktide c ja d kohaldamise järjekorda; ainult sel juhul, kui teatava punkti alusel ei saa tolliväärtust määrata, võib kohaldada käesolevas lõikes kindlaksmääratud järjekorras järgmist punkti.

2. Käesoleva artikli alusel määratud tolliväärtus on:

a) identse kauba tehinguväärtus, mis on ühendusse eksportimiseks müüdud ja eksporditud samal ajal või ligikaudu samal ajal, kui see kaup, mille väärtust määratakse;

b) sarnase kauba tehinguväärtus, mis on ühendusse eksportimiseks müüdud ja eksporditud samal ajal või ligikaudu samal ajal, kui see kaup, mille väärtust määratakse;

c) väärtus, mis põhineb ühikuhinnal, millega imporditud kaupa või identset või sarnast imporditud kaupa on müüdud ühenduse piires kõige suuremas üldkoguses isikule, kes ei ole müüjaga seotud;

d) arvutatud väärtus, mis koosneb järgmistest elementidest:

   – imporditud kauba tootmisel kasutatud materjalide ning kauba tootmise ja muu töötlemise kulud või väärtus;

– kasum ja üldkulud summa ulatuses, mis tavaliselt kujuneb ekspordiriigi tootjate poolt ühendusse eksportimiseks toodetud ning hinnatava kaubaga samasse klassi või liiki kuuluva kauba müügil;

– artikli 32 lõike 1 punktis e nimetatud kulud või väärtus.

3. Lõike 2 rakendamise kord ja täiendavad tingimused määratakse vastavalt komiteemenetlusele.“

5 Ühenduse tolliseadustiku artikkel 31 sätestab:

„1. Kui imporditud kauba tolliväärtust ei ole võimalik määrata artiklite 29 või 30 alusel, määratakse see ühenduses kättesaadavate andmete alusel, kasutades [mõistlikke] meetodeid, mis on kooskõlas järgmiste põhimõtete ja üldsätetega:

– 1994. aastal sõlmitud üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe artikli VII rakendamise leping,

– 1994. aastal sõlmitud üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe artikkel VII,

– käesolev peatükk.

2. Tolliväärtuse määramisel lõike 1 alusel ei tohi lähtuda:

a) ühenduses toodetud kauba müügihinnast ühenduses;

b) süsteemist, mis näeb ette kõrgema tolliväärtuse valiku kahest võimalikust väärtusest;

c) kauba hinnast ekspordiriigi siseturul;

d) muudest tootmiskuludest peale arvutatud väärtuste, mis on määratud identsele või sarnasele kaubale kooskõlas artikli 30 lõike 2 punktiga d;

e) kauba hinnast eksportimisel riiki, mis ei ole ühenduse tolliterritooriumi osa;

f) minimaalsest tolliväärtusest;

g) suvalisest või fiktiivsest väärtusest.“ [täpsustatud sõnastus]

Rakendusmäärus

6 Rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punkt d näeb ette:

„Käesolevas jaotises kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

d) *sarnane kaup* – ühes ja samas riigis toodetud kaup, mis ei ole igas suhtes ühesugune, kuid millel on sarnased omadused ja koostis, mis võimaldavad täita samasugust otstarvet ja üksteist kaubanduslikult asendada; selleks et määrata kindlaks, kas kaup on sarnane, tuleb muude tegurite hulgas arvesse võtta ka kauba kvaliteeti, mainet ja kaubamärgi olemasolu“.

7 Rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punktid b, e ja f sätestavad:

„Seadustiku II jaotise 3. peatüki ja käesoleva jaotise sätete kohaldamisel käsitatakse isikuid üksteisega seotuna ainult siis, kui:

[…]

b) nad on õiguslikult seisundilt äripartnerid;

[…]

e) üks nendest kontrollib otseselt või kaudselt teist;

f) kolmas isik kontrollib otseselt või kaudselt mõlemaid“.

8 Rakendusmääruse artikkel 181a näeb ette:

„1. Toll ei pea importkauba tolliväärtust tehinguväärtuse meetodil kindlaks määrama, kui kooskõlas lõikes 2 ettenähtud korraga kahtleb toll põhjendatult selles, kas deklareeritud väärtus väljendab seadustiku artiklis 29 osutatud makstud või makstavat kogusummat.

2. Kui tollil on lõikes 1 kirjeldatud kahtlus, võib ta paluda lisateavet vastavalt artikli 178 lõikele 4. Kui need kahtlused püsivad, peab toll enne lõpliku otsuse tegemist teatama asjaomasele isikule, soovi korral kirjalikult, nende kahtluste põhjendused ning andma talle vastuväidete esitamiseks piisava võimaluse. Lõplik otsus ja selle põhjendused saadetakse asjaomasele isikule kirjalikult.“

9 Rakendusmääruse lisa 23 „Tolliväärtusega seotud tõlgendusmärkused“ sisaldab muu hulgas tõlgendusmärkusi, mis puudutavad ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõikeid 2 ja 3 ning artikli 31 lõiget 1 ning rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punkti e:

Artikkel 29, lõige 2	1. Lõike 2 punktid a ja b annavad erinevad võimalused tehinguväärtuse aktsepteeritavuse kindlakstegemiseks. 2. Lõike 2 punkt a sätestab, et kui ostja ja müüja on teineteisest sõltuvad, uuritakse müügi asjaolusid ja tehinguväärtust aktsepteeritakse tolliväärtusena tingimusel, et nende omavaheline sõltuvus ei ole hinda mõjutanud. Mõeldud pole seda, et asjaolusid tuleks uurida kõigil juhtudel, kui ostja ja müüja on teineteisest sõltuvad. Uurimine on nõutav üksnes siis, kui hinna aktsepteeritavus on kahtlane. Kui toll ei kahtle hinna aktsepteeritavuses, tuleks see aktsepteerida deklarandilt lisateavet nõudmata. Näiteks on toll võinud seda sõltuvust varem uurida või tal võib üksikasjalik teave ostja ja müüja kohta juba olemas olla ja ta võib olla kõnealuse uurimise või teabe põhjal juba veendunud, et see sõltuvus ei ole hinda mõjutanud. 3. Kui toll ei saa aktsepteerida tehinguväärtust ilma lisauurimiseta, peab ta andma deklarandile võimaluse esitada selline üksikasjalik lisateave, mis võib olla vajalik, et toll saaks uurida müügi asjaolusid. Sel juhul peaks toll olema valmis uurima tehingu asjakohaseid aspekte, kaasa arvatud see, kuidas ostja ja müüja korraldavad oma ärisuhteid ja kuidas on jõutud kõnealuse hinnani, selleks et kindlaks määrata, kas sõltuvus on hinda mõjutanud. Kui saab näidata, et ostja ja müüja, kuigi nad on teineteisest sõltuvad käesoleva määruse artikli 143 sätete alusel, ostavad teineteiselt ja müüvad teineteisele nii, nagu nad ei oleks sõltuvad, siis näitab see, et sõltuvus ei ole hinda mõjutanud. Näiteks, kui hind oli määratud vastavalt kõnealuse tööstusharu tavalisele hinnakujunduse tavale või kui müüja määrab müügihinna samamoodi ostjate jaoks, kes ei ole temast sõltuvad, siis näitab see, et sõltuvus ei ole hinda mõjutanud. Teine näide: kui tõestatakse, et hind on piisav selleks, et katta kõik kulud ja saada kasumit, mille suurus on võrreldav sama klassi või liiki kuuluvate kaupade müügil saadava kasumiga kõnealusel ajavahemikul (näiteks aastas), siis näitab see, et sõltuvus ei ole hinda mõjutanud. 4. Lõike 2 punkt b sätestab deklarandile võimaluse näidata, et tehinguväärtus on väga lähedane tolli poolt varem aktsepteeritud võrdlusväärtusele, ja on seetõttu aktsepteeritav artikli 29 sätete alusel. Kui lõike 2 punkti b järgne kriteerium on täidetud, siis ei ole vaja uurida mõju küsimust lõike 2 punkti a alusel. Kui tollil on ilma üksikasjaliku lisaküsitluseta juba piisavalt teavet jõudmaks veendumusele, et üks lõike 2 punktis b sätestatud kriteerium on täidetud, siis ei ole tal mingit põhjust nõuda, et deklarant tõendaks kriteeriumi täitmist.
Artikkel 29, lõige 2, punkt b	Määrates kindlaks, kas üks väärtus on „väga lähedane“ teisele väärtusele, tuleb arvesse võtta palju tegureid. Need tegurid hõlmavad imporditud kauba laadi, tööstusharu enda olemust, aastaaega, millal kaupa imporditakse, ja seda, kas väärtuste erinevus on kaubanduslikult tähtis. Kuna need tegurid võivad iga kord olla erinevad, on võimatu kohaldada kõigil juhtudel ühtset standardit, näiteks kindlat protsendimäära. Näiteks võib ühte sorti kaupade väike väärtuserinevus olla mitteaktsepteeritav, teist sorti kaupade suur väärtuserinevus aga aktsepteeritav, kui määratakse kindlaks, kas tehinguväärtus on lähedane artikli 29 lõike 2 punktis b sätestatud võrdlusväärtusele.
[…]	[…]
Artikkel 31, lõige 1	1. Artikli 31 lõike 1 sätete alusel määratud tolliväärtus peaks võimalikult suuremas ulatuses põhinema varem määratud tolliväärtustel. 2. Artikli 31 lõike 1 alusel kasutatavad tolliväärtuse määramise meetodid peaksid olema need, mis on sätestatud artiklis 29 ja artikli 30 lõikes 2, kuid artikli 31 lõike 1 eesmärkidele ja sätetele vastab põhjendatud paindlikkus kõnealuste meetodite rakendamisel. 3. Mõned näited põhjendatud paindlikkusest. […] b) sarnane kaup: nõuet, et sarnast kaupa peab eksportima hinnatava kaubaga samal või ligikaudu samal ajal, võib tõlgendada paindlikult; tolliväärtuse aluseks võib olla sarnane importkaup, mis on toodetud muus riigis kui hinnatava kauba ekspordiriik; võib kasutada sarnase importkauba tolliväärtust, mis on juba kindlaks määratud artikli 30 lõike 2 punktide c ja d sätete alusel; […]
[…]	[…]
Artikkel 143, lõige 1, punkt e	Käesolevas lepingus loetakse üht isikut teist kontrollivaks, kui esimene saab juriidiliselt või tegelikult kehtestada teisele piiranguid või teda suunata.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

10 Aastatel 2009–2012 importis Baltic Master Leedusse eri koguses Malaisia päritolu kaupu, mille ta oli ostnud äriühingult Gus Group (edaspidi „müüja“). Tollideklaratsioonides nimetati neid kaupu „kliimaseadmete osadeks“. Deklaratsioonides oli märgitud vaid üks TARICi kood koos kaupade kogukaaluga kilogrammides. Nimetatud deklaratsioonides märkis Baltic Master tolliväärtusena nende kaupade tehinguväärtuse ehk hinna, mis oli märgitud nende ostuarvetel.

11 Pärast seda, kui Vilniaus teritorinė muitinė (Vilniuse piirkondlik tolliasutus, Leedu) oli kõnealust importi kontrollinud, koostas ta aruande, milles selgitas, et ta keeldub arvesse võtmast 23 impordideklaratsioonis märgitud tehinguväärtust, leides, et Baltic Masteri ja müüja vaheliste ärisuhete laadi tõttu tuleb neid ettevõtjaid pidada seotud isikuteks ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d tähenduses ning kõnealuste kaupade tolliväärtust ei ole võimalik määrata selle artiklite 29 ja 30 alusel. Aruandes määras see asutus tolliväärtuse ühenduse tolliseadustiku artikli 31 kohaselt, tuginedes andmetele, mis sisalduvad riigi tolliinfosüsteemis kauba tolliväärtuse määramiseks.

12 Baltic Master vaidlustas aruande Leedu Vabariigi rahandusministeeriumi haldusalas tegutsevas tolliametis, kes jättis selle 31. märtsi 2014. aasta otsusega muutmata.

13 Baltic Master esitas selle otsuse peale kaebuse Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybėsile (Leedu Vabariigi valitsuse juures tegutsev maksuvaidluste komisjon). Viimane jättis 2. juulil 2014 selle otsuse muutmata, kuid vabastas Baltic Masteri kohustusest maksta viivist.

14 Seejärel esitas Baltic Master Vilniaus apygardos administracinis teismasele (Vilniuse regionaalne halduskohus, Leedu) kaebuse, milles taotles, et Euroopa Kohtule esitataks eelotsusetaotlus ühenduse tolliseadustiku artiklite 29, 30 ja 31 ning rakendusmääruse artikli 143 tõlgendamise kohta. Nimetatud kohus jättis 5. jaanuari 2015. aasta otsusega kaebuse rahuldamata, leides, et liidu õigust ei ole vaja tõlgendada.

15 Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Leedu kõrgeim halduskohus), kellele esitati selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebus, jättis oma 22. märtsi 2016. aasta otsusega selle kohtuotsuse muutmata.

16 Pärast seda, kui Euroopa Inimõiguste Kohus, kellele Baltic Master oli Leedu Vabariigi vastu kaebuse esitanud, oli teinud 16. aprilli 2019. aasta kohtuotsuse Baltic Master LTD *vs.* Leedu (CE:ECHR:2019:0416JUD005509216), milles ta tuvastas, et on rikutud Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõiget 1, kuna põhjendused, millest lähtudes Leedu kohtud keeldusid esitamast Euroopa Kohtule eelotsusetaotlust, olid ebapiisavad, rahuldas eelotsusetaotluse esitanud kohus Baltic Masteri taotluse menetlus uuendada.

17 Viimati nimetatud kohtu sõnul ei sisalda tema valduses olev toimik ühtegi dokumenti, mis tõendaks, et rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 tähenduses on müüja ja Baltic Master omavahel seotud. Nimelt puudub teave, mis võimaldaks asuda seisukohale, et need ettevõtjad on õiguslikult seisundilt äripartnerid rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punkti b tähenduses või et on olemas otsene või kaudne kontrollisuhe, nagu on ette nähtud artikli 143 lõike 1 punktides e ja f.

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siiski, et on tõendatud, et esiteks seob müüjat ja Baltic Masterit omavahel kauaaegne ärisuhe; teiseks tarniti kaubad sõlmimata müügilepinguid, milles oleks täpsustatud kaupade kohaletoimetamise, tasumise, nende tagastamise ja muud tingimused, mis on omased sellistele tehingutele; kolmandaks toimetati kaubad kohale ilma ettemakseta ja hoolimata sellest, et Baltic Master võlgnes müüjale eelnevate tarnete eest suuri summasid; neljandaks ei nähtud ette täite- või riskimaandamismeetmeid, olgugi et vaidlusalused tehingud olid iseäranis suure väärtusega; viiendaks puudusid tõendid, mis oleksid lubanud arvata, et müüja kontrollis maksmist ja muude kohustuste täitmist, ning kuuendaks tuvastati juhtumeid, mil Baltic Masteri töötajad tegutsesid loa alusel müüja nimel ja kasutasid tema äriühingu pitsatit.

19 Eelmises punktis loetletud asjaolud võimaldavad eeldada, et Baltic Masteri ja müüja vahel on eriti tihe seos, mistõttu tehti kõnealused tehingud tingimustel, mis ei vastanud tavapärasele kaubandustavale, ja ilma et esineks objektiivseid asjaolusid, mis võinuks õigustada nende tehingute majanduslikku loogikat. Selline käitumine vastab käitumisele olukorras, kus üks pooltest kontrollib teist või neid mõlemat kontrollib kolmas isik.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab seega, et need faktilised asjaolud võivad viidata *de facto* kontrollile ning tehingu pooli võib rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punkti e või f alusel pidada seotud isikuteks. Eelotsusetaotluse esitanud kohus lisab, et samadel asjaoludel pidas Vilniuse piirkondlik tolliasutus Baltic Masterit ja müüjat üksteisega seotud isikuteks vastavalt rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punktile b ehk isikuteks, kes on *de facto* äripartnerid, kuid tal on tekkinud küsimus, kas selline kvalifitseerimine on põhjendatud, kui arvestada viimati nimetatud sätte sõnastust, mis viitab isikutele, kes on õiguslikult seisundilt äripartnerid.

21 Lisaks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas sellises olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas, on võimalik tugineda tolliväärtuse määramise meetodile, mis on ette nähtud ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõikes 1, kui toll kasutab selleks riigisiseses andmebaasis sisalduvaid andmeid vaid ühe kauba impordi kohta, mis kuulub küll sama TARICi koodi alla ja on sama päritolu, kuid mida ei saa pidada rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punkti d tähenduses sarnaseks.

22 Neil asjaoludel otsustas Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Leedu kõrgeim halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [ühenduse tolliseadustiku] artikli 29 lõike 1 punkti d ja [rakendusmääruse] artikli 143 [lõike 1] punkte b, e või f tuleb tõlgendada nii, et ostjat ja müüjat peetakse omavahel seotud isikuteks, kui – nagu käesoleval juhul – puuduvad dokumendid (ametlikud andmed), mis tõendaksid äripartnerlust või kontrolli all olemist, kuid tehingute sõlmimise asjaolud on objektiivsete tõendite põhjal iseloomulikud mitte majandustegevusele tavapärastel tingimustel, vaid pigem juhtudele, mil [esiteks,] tehingupoolte vahel on iseäranis tihedad ärisuhted, mis põhinevad suurel vastastikusel usaldusel, või [teiseks,] üks tehingupool on teise kontrolli all või mõlemad on ühe kolmanda isiku kontrolli all?

2. Kas [ühenduse tolliseadustiku] artikli 31 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et see keelab määrata tolliväärtust riigisisese andmebaasi andmete põhjal, mis puudutavad selliste sama päritoluga kaupade tolliväärtust, mis ei ole küll sarnased kaubad [rakendusmääruse] artikli 142 lõike 1 punkti d tähenduses, kuid kuuluvad sama […] TARICi [koodi alla]?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

23 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d ja rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punkte b, e ja f tuleb tõlgendada nii, et ostjat ja müüjat tuleb pidada omavahel seotuks olukorras, kus puuduvad dokumendid, mis võimaldaksid sellist seost tõendada, kuid kõnealuste tehingute sõlmimise asjaolud on objektiivsete tõendite põhjal käsitatavad viitavana *de facto* kontrolli olemasolule.

24 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et tolliväärtuse määramist käsitlevate liidu õigusnormide eesmärk on kehtestada õiglane, ühetaoline ja erapooletu süsteem, mis välistab suvalise või fiktiivse tolliväärtuse kasutamise. Tolliväärtus peab seega vastama imporditud kauba tegelikule majanduslikule väärtusele ja seetõttu võtma arvesse selle kauba kõiki elemente, millel on majanduslik väärtus (20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

25 Täpsemalt, ühenduse tolliseadustiku artikli 29 kohaselt on üldjuhul imporditud kauba tolliväärtus selle tehinguväärtus ehk ekspordiks Euroopa Liidu tolliterritooriumile müüdud kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, arvestades siiski korrigeerimisega, mida peab olukorrast sõltuvalt tegema eeskätt selle artikli 32 kohaselt (19. novembri 2020. aasta kohtuotsus 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Nagu Euroopa Kohus on juba märkinud, tuleb tolliväärtus määrata eelkõige imporditud kauba „tehinguväärtuse“ meetodit kasutades. Seda tolliväärtuse määramise meetodit peetakse seega kõige sobivamaks ja seda kasutatakse kõige sagedamini (19. novembri 2020. aasta kohtuotsus 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, punkt 24 ning seal viidatud kohtupraktika).

27 Üldjuhul on seega tolliväärtuse arvutamise alus kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, isegi kui see hind on suurus, mida võib olla vaja korrigeerida, et vältida suvalise või fiktiivse tolliväärtuse määramist (20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Samas lubab ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkt d mitte lähtuda imporditud kauba tehinguväärtusest, kui on täidetud kaks kumulatiivset tingimust, nimelt ühelt poolt, et ostja ja müüja on ühenduse tolliseadustiku tähenduses seotud, ja teiselt poolt, et tehinguväärtus ei ole tolliväärtuse määramiseks aktsepteeritav.

29 Vastavalt rakendusmääruse artikli 143 lõikele 1 võib isikuid pidada seotuks üksnes siis, kui nad on mõnes selles sättes ammendavalt loetletud olukorras. Artikli 143 lõike 1 punkti b kohaselt loetakse nii seotuks isikuid, kes on õiguslikult seisundilt äripartnerid. Sama kehtib artikli 143 lõike 1 punktide e ja f kohaselt juhul, kui üks isik kontrollib otseselt või kaudselt teist või kolmas isik kontrollib otseselt või kaudselt mõlemat.

30 Esimesena ei saa nõustuda menetlusse astunud liikmesriikide ja Euroopa Komisjoni seisukohtades esitatud argumentidega, mille kohaselt tuleb rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 sõnastusest kõrvale kalduda, sest selle sätte kitsas tõlgendamine võib kahjustada ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d soovitavat toimet ning mõjutada tolli õigust jätta tehinguväärtus arvesse võtmata.

31 Ühest küljest tuleb nimelt märkida, et see argument ei arvesta mitte ainult rakendusmääruse artikli 143 lõikes 1 loetletud olukordade ammendavusega, vaid ka selle sätte ja ühenduse tolliseadustiku artikli 29 eesmärgiga. Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 24–26 osutatud kohtupraktikast, tuleb tolliväärtuse määramisel esmajärjekorras kohaldada imporditud kauba tehinguväärtuse meetodit. Sätteid, mis võimaldavad sellest kõrvale kalduda, tuleb seega tõlgendada kitsalt kui erandeid sellest põhimõttest.

32 Teisest küljest ei ole alust väita, nagu mõjutaks rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 kitsas tõlgendamine tolli õigust mitte lähtuda väärast tehinguväärtusest.

33 Kõigepealt näeb rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 sõnastus ise ette rea olukordi, mille puhul toll võib asuda seisukohale, et müüja ja ostja on omavahel seotud, ning seega vajaduse korral mitte lähtuda ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõikes 1 nimetatud tehinguväärtusest.

34 Seejärel, nagu komisjon kohtuistungil rõhutas, võimaldab rakendusmääruse artikkel 181a, mis lisati pärast rakendusmääruse muutmist komisjoni 19. detsembri 1994. aasta määrusega (EÜ) nr 3254/94, millega muudetakse määrust nr 2454/93 (EÜT 1994, L 346, lk 1; ELT eriväljaanne 02/05, lk 326), tollil tolliväärtuse määramisel mitte lähtuda tehinguväärtusest, kui ta leiab, et imporditud kauba deklareeritud väärtus ei kajasta kauba tegelikku väärtust, ning seda sõltumata sellest, kas Baltic Masteri ja müüja vahel on seos (vt selle kohta 28. veebruari 2008. aasta kohtuotsus Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, punkt 52, ja 16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 31).

35 Teisena, mis puudutab isikutevahelist seost nende seisundi tõttu äripartneritena, millele viidatakse rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punktis b, siis tuleb rõhutada, et selle sätte sõnastus ise välistab igasuguse *de facto* seotuse.

36 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 42 ja 43 rõhutas, nõuab see säte, mis viitab isikutele, kes on „õiguslikult seisundilt äripartnerid“, seose tuvastamiseks tõendit selle kohta, et äripartnerite seisundit reguleerivates riigisisestes sätetes ette nähtud tingimused on täidetud, välistades seega kõik partnerlused, mis ei ole seda *de jure*.

37 Kolmandana, mis puudutab isikuid, keda käsitatakse üksteisega seotuna rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punktide e ja f tähenduses, siis juhul, kui üks neist kontrollib teist otseselt või kaudselt või kolmas isik kontrollib otseselt või kaudselt mõlemat, tuleb – nagu kinnitab rakendusmääruse lisas 23 sisalduv tolliväärtusega seostuv tõlgendusmärkus nimetatud artikli 143 lõike 1 punkti e kohta – eristada ühelt poolt *de jure* ja teiselt poolt *de facto* kontrolli.

38 Ühelt poolt, mis puudutab *de jure* kontrolli olemasolu, siis nähtub käesoleva kohtuotsuse punktis 18 loetletud asjaoludest, et ükski dokument ei võimalda asuda seisukohale, et esineb otsene või kaudne *de jure* kontrollisuhe, millele viidatakse artikli 143 lõike 1 punktides e ja f. Seega näib, et *de jure* kontroll tuleb põhikohtuasjas välistada, aga seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

39 Teiselt poolt, mis puudutab *de facto* kontrolli olemasolu, siis tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktis 37 mainitud tõlgendusmärkusest, et üht isikut loetakse teist isikut kontrollivaks, kui ta saab kehtestada talle piiranguid või teda suunata (vt selle kohta 9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi“, C-76/19, EU:C:2020:543, punkt 67).

40 Kuigi käesoleva kohtuotsuse punktis 18 esitatud faktilised asjaolud näivad kinnitavat tihedat usaldussuhet müüja ja Baltic Masteri vahel, ei tundu need siiski lubavat järeldada, et üks saab tõesti teisele piiranguid kehtestada või teda suunata, kuid seda peab eelotsusetaotluse esitanud kohus siiski kinnitama.

41 Kui eelotsusetaotluse esitanud kohus peaks kontrolli tulemusel jõudma järeldusele, et käesoleval juhul ei ole ostja ja müüja ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d tähenduses seotud, siis tuleneb sellest, et imporditud kaupade tolliväärtus tuleb põhimõtteliselt määrata nende tehinguväärtuse alusel, mitte mõnel muul hindamismeetodil, mis on ette nähtud selle artikli 31 lõikes 1.

42 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d ja rakendusmääruse artikli 143 lõike 1 punkte b, e ja f tuleb tõlgendada nii, et:

– ostjat ja müüjat ei saa õiguslikult seisundilt äripartneriteks või otsese või kaudse *de jure* kontrollisuhte tõttu seotuks pidada olukorras, kus puuduvad sellist seost tõendavad dokumendid;

– ostjat ja müüjat saab pidada otsese või kaudse *de facto* kontrollisuhte tõttu seotuks olukorras, kus kõnealuste tehingute sõlmimise asjaolud ei ole objektiivsete tõendite põhjal käsitatavad viitavana mitte üksnes sellele, et ostja ja müüja vahel on tihe usaldussuhe, vaid ka sellele, et üks neist saab kehtestada teisele piiranguid või teda suunata või kolmas isik saab mõlemat selliselt kontrollida.

Teine küsimus

43 Teise küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus see, kui juhul, kui imporditud kaupade tolliväärtust ei olnud võimalik määrata selle artiklite 29 ja 30 alusel, määrati see riigisisese andmebaasi tolliväärtuse andmete põhjal niisuguste sama päritoluga kaupade kohta, mis ei ole küll „sarnased“ rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punkti d tähenduses, kuid kuuluvad sama TARICi koodi alla.

44 Kõigepealt tuleb märkida, et nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 41, tekib teine küsimus üksnes siis, kui eelotsusetaotluse esitanud kohus peaks järeldama pärast kontrolli, mis tal tuleb esimesele küsimusele antud vastust arvestades läbi viia, et toll on kõnealuste kaupade tolliväärtuse määramisel jätnud põhjendatult tehinguväärtusest lähtumata, kuna käesoleval juhul on ostja ja müüja ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõike 1 punkti d tähenduses seotud ning tehinguväärtus ei ole tolliväärtuse määramiseks selle artikli 29 lõike 2 kohaselt aktsepteeritav. Kui eelotsusetaotluse esitanud kohus peaks jõudma vastupidisele järeldusele, et nende kaupade tolliväärtus tuleb määrata nende tehinguväärtuse alusel ühenduse tolliseadustiku artikli 29 alusel, siis ei saa seda tolliväärtust määrata selle artikli 31 lõike 1 alusel, mis muudab selle sätte tõlgendamist puudutava teise küsimuse esemetuks.

45 Selles kontekstis tuleb meenutada, et nii ühenduse tolliseadustiku artiklite 29–31 sõnastusest kui ka järjekorrast, milles tolliväärtuse määramise kriteeriume tuleb nende artiklite kohaselt kohaldada, tuleneb, et nende sätete vahel on subordinatiivne suhe. Nimelt tuleb alles siis, kui

tolliväärtuse määramine konkreetse sätte alusel ei ole võimalik, kohaldada kehtestatud järjekorras sellele vahetult järgnevat sätet (16. juuni 2016. aasta kohtuotsus EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punkt 29).

46 Mis puudutab täpsemalt ühenduse tolliseadustiku artikli 30 lõiget 2, siis näib Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust ilmnevat, et pädev tolliasutus ei saanud kasutada sättes ette nähtud tolliväärtuse määramise meetodeid, kuna Baltic Master otsustas imporditud kaupu tollideklaratsioonides kirjeldada lühikese kokkuvõttena, piirdudes kaupade TARICi koodi ja kogukaalu väljatoomisega, mida peab siiski kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus. Sellega seoses peab nimetatud kohus võtma arvesse teavet, mille Baltic Master võib olla tollile esitanud, et kohaldada kas ühenduse tolliseadustiku artikli 29 lõiget 2 – koostoimes rakendusmääruse lisas 23 toodud tolliväärtusega seostuva tõlgendusmärkusega artikli 29 lõike 2 kohta – või rakendusmääruse artiklit 181a.

47 Järgmiseks tuleb rõhutada, et ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõike 1 sõnastusest tuleneb, et kui imporditud kauba tolliväärtust ei ole võimalik määrata selle artiklite 29 ja 30 alusel, määratakse see liidus kättesaadavate andmete alusel, kasutades mõistlikke meetodeid, mis on kooskõlas rahvusvaheliste lepingute põhimõtete ja üldsätetega ning ühenduse tolliseadustiku 3. peatüki sätetega.

48 Lõpuks täpsustab rakendusmääruse lisas 23 toodud ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõiget 1 käsitleva tolliväärtusega seotud tõlgendusmärkuse punkt 1 kõigepealt seda, et selle sätte alusel määratud tolliväärtus peaks võimalikult suures ulatuses põhinema varem määratud tolliväärtustel. Selle märkuse punktis 2 on seejärel rõhutatud, et nimetatud sätte alusel kasutatavad tolliväärtuse määramise meetodid peaksid olema need, mis on sätestatud selle artiklis 29 ja artikli 30 lõikes 2, kuid põhjendatud paindlikkus kõnealuste meetodite rakendamisel vastab selle artikli 31 eesmärkidele ja sätetele.

49 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu edastatud teabest nähtub ühelt poolt, et Baltic Master kirjeldas tollideklaratsioonides kõnealuseid imporditud kaupu kui „kliimaseadmete osi“, klassifitseerides need üheainsa TARICi koodi alla ja märkides nende kaupade kogukaalu kilogrammides. Teiselt poolt nähtub sellest teabest, et kõnealune tolliasutus jättis arvesse võtmata Baltic Masteri deklareeritud tehinguväärtuse ja määras nende kaupade tolliväärtuse ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõike 1 alusel, kasutades riigisisese andmebaasi andmeid kaupade kohta, mille üks teine importija oli importinud 2010. aasta jooksul ehk põhikohtuasjas kõne all oleva esimese impordi aastale järgneval aastal ning mis deklareeriti sama TARICi koodi all ja pärinesid samalt tootjalt.

50 Käesoleval juhul hõlmab kasutatud TARICi kood kliimaseadmete erinevaid osi, nagu mootoriga masinate plastpaneelid, metallrõngad, torud, ülekandekaablid, lülitid, rõhuandurid, hoonete põrandate keerisdifuusorid ja elektroonilised vooluahelad.

51 Seega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas arvestades TARICi koodi alla kuuluvate osade heterogeensust ja imporditud kaupade üksikasjaliku kirjelduse puudumist, on tema lahendada olevas vaidluses võimalik määrata nende kaupade tolliväärtus ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõike 1 alusel sarnase kauba tehinguväärtuse alusel, samas kui rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punktis d määratletud mõiste „sarnane kaup“ eeldab imporditud kaupade homogeensust, mida on raske ühitada TARICi koodi alla klassifitseeritud toodete mitmekesisusega.

52 Selles osas tuleb rõhutada, et selle mõiste määratlus rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punktis d viitab tolliväärtuse määramisele ühenduse tolliseadustiku artikli 30 lõike 2 punkti b alusel. Kuigi käesoleva kohtuotsuse punktis 48 viidatud tõlgendusmärkuse punktist 2 tuleneb, et hindamismeetodid, mida tuleb ühenduse tolliseadustiku artikli 31 alusel kasutada, peavad olema need, mis on määratletud selle artiklis 29 kuni artikli 30 lõikes 2, on sellessamas punktis täpsustatud, et neid meetodeid tuleb kasutada põhjendatud paindlikkusega, eelkõige mõiste „sarnane kaup“ hindamisel.

53 Käesoleval juhul ei saa pidada ebamõistlikuks seda, et toll, olles jätnud imporditud kaupade tolliväärtuse määramisel vastavalt ühenduse tolliseadustiku asjakohastele sätetele lähtumata nende tehinguväärtusest, tugines tollivormistusjärgse kontrolli käigus deklarandi edastatud andmetele, nimelt nende kaupade kaalule ja TARICi koodile, mille alla need kaubad kuuluvad. Selles kontekstis tuleb meenutada, et ühenduse tolliseadustik põhineb deklareerimissüsteemil, et vähendada võimaluste piires tolliformaalsusi ja -kontrolli, hoides samas ära pettusi või eeskirjade eiramisi, mis võivad kahjustada liidu eelarvet (9. juuli 2020. aasta kohtuotsus Unipack, C-391/19, EU:C:2020:547, punkt 22).

54 Seega võttes kõigepealt arvesse vajadust määrata tolliväärtus juhul, kui ettevõtja ei esita piisavalt täpseid või usaldusväärseid andmeid asjaomaste kaupade tolliväärtuse kohta, seejärel hoolsust, mida toll peab üles näitama, kui ta kohaldab tolliväärtuse määramise iga järgnevat meetodit (vt selle kohta 9. novembri 2017. aasta kohtuotsus LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punkt 52), ja lõpuks „põhjendatud paindlikkust“, millega vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktides 48 ja 52 viidatud tõlgendusmärkuse punktile 2 tuleb neid meetodeid kohaldada, tuleb möönda, et riigisisese andmebaasi andmed, mis puudutavad sama TARICi koodi alla kuuluvaid kaupu ja pärinevad samalt müüjalt mis kõnealused kaubad, kujutavad endast „liidus kättesaadavaid andmeid“ ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõike 1 tähenduses, mida võib kasutada kõnealuste kaupade tolliväärtuse määramise alusena.

55 Nimelt kujutab nendele andmetele tuginemine endast üht tolliväärtuse määramise meetodit, mis on ühteaegu „mõistlik“ ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõike 1 tähenduses kui ka kooskõlas rahvusvaheliste kokkulepete põhimõtete ja üldsätetega ning artikli 31 lõike 1 enda sätetega (vt selle kohta 9. märtsi 2017. aasta kohtuotsus GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punkt 81).

56 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et ühenduse tolliseadustiku artikli 31 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus see, kui juhul, kui imporditud kauba tolliväärtust ei olnud võimalik määrata selle artiklite 29 ja 30 alusel, määrati see riigisisese andmebaasi tolliväärtuse andmete põhjal niisuguste sama päritoluga kaupade kohta, mis ei ole küll „sarnased“ rakendusmääruse artikli 142 lõike 1 punkti d tähenduses, kuid kuuluvad sama TARICi koodi alla.

Kohtukulud

57 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 82/97), artikli 29 lõike 1 punkti d ja komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele (EMÜ) nr 2913/92 (mida on muudetud komisjoni 8. jaanuari 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 46/1999), artikli 143 lõike 1 punkte b, e ja f tuleb tõlgendada nii, et:**

   – **ostjat ja müüjat ei saa õiguslikult seisundilt äripartneriteks või otsese või kaudse *de jure* kontrollisuhte tõttu seotuks pidada olukorras, kus sellise seose tõendamiseks puuduvad dokumendid;**

   – **ostjat ja müüjat saab pidada otsese või kaudse *de facto* kontrollisuhte tõttu seotuks olukorras, kus kõnealuste tehingute sõlmimise asjaolud ei ole objektiivsete tõendite põhjal käsitatavad viitavana mitte üksnes sellele, et ostja ja müüja vahel on tihe usaldussuhe, vaid ka sellele, et üks neist saab kehtestada teisele piiranguid või teda suunata või kolmas isik saab mõlemat selliselt kontrollida.**

2. **Määruse nr 2913/92 (mida on muudetud määrusega nr 82/97) artikli 31 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus see, kui juhul, kui imporditud kauba tolliväärtust ei olnud võimalik määrata selle artiklite 29 ja 30 alusel, määrati see riigisisese andmebaasi tolliväärtuse andmete põhjal niisuguste sama päritoluga kaupade kohta, mis ei ole küll „sarnased“ määruse nr 2454/93 (mida on muudetud määrusega nr 46/1999) artikli 142 lõike 1 punkti d tähenduses, kuid kuuluvad sama TARICi koodi alla.**

Allkirjad